

Camellia

แพทย์
สาว
ชาวไร่

农
园医
锦

婉娜晴雨
เชยยู

23

บทที่ 911 เจตจำนงของฮ้องเต้

ทุกคนหันไปหาภู่เยี้ยผู้จัดงานและผู้ให้ของรางวัล เช่นนั้น...
เจ้าเลือกมาภาพหนึ่งเป็นอย่างไร ล้อกันเล่นหรือ เรื่องที่จะทำให้
คนไม่พอใจเช่นนี้ ภู่เยี้ยไม่ใช่คนเขลา นางจะทำลงได้อย่างไร
นางกลอกตาและนำภาพวาดมูลค่าหลายหมื่นตำลึงทั้งสี่ภาพ
ไปที่ห้องโถงดอกไม้

เมื่อแขกเห็นว่าคนที่นั่งเด่นอยู่ในห้องโถงดอกไม้ในเวลา
นี้คือฮ้องเต้และฮองเฮา จะยังมีอะไรไม่เข้าใจอีกหรือ ปรมาจารย์
การเขียนพู่กันและวาดภาพทั้งสี่ระบับความตื่นเต้นในใจ แต่ก็
รู้สึกจิตใจไม่สงบ

ในแง่ทักษะการวาดภาพและความหมาย ทั้งสี่ท่าน
มีความโดดเด่นไม่แพ้กัน และชื่อเสียงของพวกเขาก็อยู่ในระดับ
เดียวกัน ภายนอกพวกเขาก่อมนตัวและเป็นมิตร แต่จริงๆ แล้ว
ต่างรู้สึกอึดอัดอยู่ในใจ โอกาสที่หายากเช่นนี้ พวกเขาอยากจะ
กดอีกฝ่ายลง แต่ปรากฏว่าดันเสมอกัน

หมอเทวดาตัวน้อยนำภาพวาดมาแสดงต่อฝ่าบาท ถึงตอนนั้นที่หนึ่งก็เป็นคนที่ฝ่าบาทเลือก มีความคล้ายกับผู้ที่สอบขุนนางได้อันดับหนึ่งอยู่หน่อยๆ คนผู้นั้นก็แทบจะเป็นที่หนึ่งในการเขียนพู่กันและการวาดภาพซึ่งฝ่าบาทได้เลือกเองกับมือ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงได้ จะไม่ให้ตื่นเต้นได้อย่างไร

กู่เยี่ยถือภาพวาดขึ้นมาอีกครั้งและพูดด้วยรอยยิ้ม “ฮ้องเต๋กั้วว่าหลายท่านล้วนเป็นปรมาจารย์การเขียนพู่กันและวาดภาพ ไม่ต้องสงสัยในทักษะการวาดภาพ หากจะต้องเลือกจริงๆ ก็เป็นเพียงความชอบส่วนตัว”

ท่ามกลางสายตาคาดหวังของแขกในงาน ในที่สุดนางก็ประกาศว่าปรมาจารย์การวาดภาพภูมิทัศน์แซ่เจิงชนะไปหนึ่งเสียง ส่วนคนอื่นๆ เสมอกัน กู่เยี่ยโบกมือตัดสินใจว่าปรมาจารย์อีกสามคนเสมอกันได้ที่สอง ทุกคนจะได้รับรางวัลที่สองเหมือนกัน

ปรมาจารย์ทั้งสี่พอใจกับผลคะแนนมาก คนที่เด็กที่สุดก็อายุเลยห้าสิบแล้ว ส่วนคนที่แก่ที่สุดอายุเกือบเจ็ดสิบปี พอร่างกายแก่ลง โรคต่างๆ ก็เริ่มถามหา ได้รางวัลเป็นหมอ

เทวดาตัวน้อยมาจ่ายยาหรือยาบำรุงที่สั่งทำพิเศษให้แก่พวกเขา พวกเขาจะได้ทุกข์ทนกับโรคภัยไข้เจ็บน้อยลง

โชคดียที่พวกเขาพึ่งความเห็นของครอบครัวและมาร่วมงานในครั้งนี้ ถ้าเป็นเวลาปกติ สำหรับพวกเขาแล้วการได้พบหมอเทวดาตัวน้อยนั้นเป็นเรื่องยาก อ่องเต้ประกาศชัดว่าห้ามไม่ให้รับกวนหมอเทวดาตัวน้อย ประกอบกับจวนหนิงอ่องที่มีชื่อเสียงยากจะเข้าไป ความสัมพันธ์ธรรมดาทั่วไปไม่แน่ว่าจะเข้าได้

ไต้ยिनมาว่าหนิงอ่องยังสั่งจดหมายเชิญแก่คนเก่าคนแก่หลายคน คนพวกนั้นอาศัยสถานะตัวเองสร้างทำเป็นสูงส่ง ไม่รู้ว่าถ้าพวกเขารู้ว่ารางวัลของงานเลี้ยงครั้งนี้คืออะไร จะเอาหัวโขกกำแพงหรือไม่

งานเลี้ยงครั้งต่อไปยิ่งทำให้พวกเขารู้สึกว่ามาแล้วคุ้มงานเลี้ยงเนื้อวัวไม่ได้หมายความว่าอาหารทั้งหมดทำจากเนื้อวัว แต่กลับทำให้พวกเขาต้องเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ามีวิธีกินเนื้อวัวมากมายขนาดนี้

เนื้อวัวปรุกรส เนื้อตุ๋น เนื้อเครื่องเทศห้าชนิด ต้มเนื้อ
เนื้อผัดยี่หระเผ็ด เนื้ออบ เนื้อผัดมันฝรั่ง เนื้อผัดหัวหอม เนื้อตุ๋น
ผัดมะเขือเทศ เนื้อสันในพริกไทยดำ เนื้อวัวกระทะร้อน ต้มเนื้อ
ซีหู...

แม้แต่จานรองอื่นๆ ก็อร่อย อย่างเอ็นตุ๋นเนื้อเปื่อยนุ่ม
เป็นที่ชื่นชอบของผู้สูงอายุ เนื้อส่วนแก้มผัดเผ็ดทำให้แขกรู้ว่า
เนื้อบริเวณแก้มก็กินได้และอร่อยขนาดนี้ บะหมี่เย็นรสเผ็ด
ใครจะนึกออกว่ารายการอาหารเย็นแสนอร่อยจานนี้จะทำจาก
ลิ้นวัว

นอกจากนี้ ผ่าชีร์ว เนื้อลูกวัวรสเผ็ด...ต้มเครื่องในวัว
ก็ได้รับกระแสดอรับมากมาย ต้องรู้ว่าวัตถุดิบเหล่านี้ ก่อนหน้านั้น
ขุนนางระดับสูงที่มีอำนาจและสูงส่งอย่างพวกเขาไม่เคย
จะสนใจมัน แต่แม่ครัวของจวนหนึ่งต้องสามารถเปลี่ยนส่วนที่
เหลือทิ้งให้กลายเป็นความมหัศจรรย์ได้ กินได้ทุกส่วนอย่าง
หมดจดแล้วยังอร่อยอีกด้วย

นอกจากเนื้อวัวทุกชนิดแล้ว อาหารสดและผักต่างๆ
ยังเป็นที่นิยมในงานเลี้ยง ในฤดูหนาวมีผักให้เลือกน้อยมาก
ถ้ามีฤดูกาลที่มีน้ำพุร้อนก็สามารถปลูกผักใบเขียวได้หลาย

ชนิด แต่แตงกวา มะเขือเทศ มะเขือยาว ถั่ว...ผักเหล่านี้ล้วนอยู่ในงานเลี้ยง ทำให้แขกสงสัยว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ในฤดูหนาวปลอมๆ

นอกจากนี้ อาหารที่ได้รับความนิยมบนโต๊ะยังมีอาหารทะเลหลากหลายชนิด เช่น เป๋าฮื้อ กุ้งมังกร ปูทะเล ไม่ต้องพูดถึงขนาดใหญ่ แต่ทักษะการปรุงก็แปลกใหม่ ในภัตตาคารซึ่งเพียรรายการอาหารผอเทียวเชิงจองล่องหน้าครึ่งปียังจองไม่ได้แต่ละโต๊ะมีว่างอยู่ทำให้นักชิมที่รอคอยมานานพอใจเป็นอย่างมาก

คิดไม่ถึงว่าจะไม่มีสิ่งที่หากินไม่ได้ในงานเลี้ยง แดงโมและผลไม้สดทำให้คนอิจา บรรดาแขกล้วนเกลียดที่ตัวเองมีแค่ท้องเดียว พออาหารเข้ามาในภายหลัง พวกเขาก็ได้แต่มองตาละห้อย เพราะท้องของพวกเขาแน่นจนไม่สามารถกินอะไรได้อีก

ตอนจบงานเลี้ยง กุ้ยเยี่ยไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากแจกจ่ายย่อยอาหารให้กับทุกคน กลัวจริงๆ ว่าจะมีแขกที่ตะกละจนกินแล้วเป็นอะไรขึ้นมาในงานเลี้ยงของนาง แฮ่อ ถ้ารู้เร็วกว่านี้จะไม่ทำอาหารออกมาหลายอย่างขนาดนี้ ใครจะไปคิดว่าขุน

นางระดับสูงและตระกูลสูงศักดิ์เหล่านี้จะควบคุมความอยาก
อาหารของตัวเองไม่ได้

ฮ็องเต้เซ็งเต๋อเดินชมด้วยตนเอง นอกจากองค์กรฯ
ข้างกายแล้วก็มีหีลี่ซู่ยเท่านั้น การกินอาหารในวังที่มีสายตา
มากมายจับจ้อง ไม่ว่างานนั้นจะอร่อยเท่าใด ก็ไม่สามารถหยิบ
ขึ้นมาเป็นครั้งที่สาม นี่มัน...ไร้เหตุผลยิ่งนัก

ออกมาวันนี้กว่าจะได้ทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อย ฮ็องเต้
เซ็งเต๋อลงมือกินอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม มีอาหารมากมาย
หลายอย่าง รสชาติของทุกจานล้วนสมบูรณ์แบบ เขายังไม่ได้กิน
เป็นครั้งที่สามก็...อิ่มแล้ว

ไม่ใช่แค่ฮ็องเต้เซ็งเต๋อ แยกแทบทุกคนต่างเสียดายที่
ตัวเองต้องเลิกไป บางจานแค่ชิมไปเล็กน้อย พอกินถึงตอน
สุดท้ายก็ไปต่อไม่ไหวแล้ว

ฮ็องเต้เซ็งเต๋อเห็นฮองเฮาและลูกๆ ทานอาหารอย่างมี
ความสุขก็โบกมือ “ให้รางวัล”

รางวัลนี้ไม่ได้ให้เจ้านายของจวนหนิงอ๋อง แต่ให้พ่อครัวแม่ครัวที่ทำอาหารรสเลิศเหล่านี้ ทุกคนที่มีส่วนร่วมในการทำอาหารล้วนได้รับรางวัลเป็นเงินสิบตำลึง

งานเลี้ยงยี่สิบโต๊ะ ป้ากวงเหยียนไม่สามารถคุมคนในครัวเล็กได้เพียงคนเดียว ดังนั้นนางจึงเชิญพ่อครัวที่มีฝีมือที่สุดจากภัตตาคารซึ่งเฟื่องจากที่ต่างๆ มาช่วยเป็นพิเศษ

อาหารหลายจานในงานเลี้ยงเนื้อวัวเป็นอาหารใหม่ พวกเขาไม่เพียงแต่จะได้เรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ทั้งยังได้รับรางวัลจากฮ่องเต้ เงินสิบตำลึงเหล่านี้ พวกเขาจะเก็บมันไว้ที่บ้าน นี่ไม่ใช่เหรียญเงินธรรมดา มันเป็นรางวัลที่ได้รับจากฮ่องเต้ จึงมีความหมายพิเศษ

คนรับใช้ของจวนหนิงอ๋องนั้น แม้ว่าพวกเขาจะยุ่งมาหลายวัน แต่ก็ยังอย่างมีความสุข พวกเขาไม่เพียงแต่ได้รับเงินรางวัลจากเจ้านาย แต่อาหารที่เหลือทั้งหมดจากงานเลี้ยงยังเป็นรางวัลให้แก่พวกเขาก็ด้วย

ต้องรู้ว่าอาหารหลายจานในงานเลี้ยงนั้น แทบไม่มีใครแตะ อาหารที่เหล่าขุนนางยกย่องนั้นเป็นอาหารที่แปลกใหม่ พิสดารสำหรับพวกเขา เมื่อกินไปแล้วก็ราวกับกำลังฝัน

เนื่องจากมีอาหารเหลือเยอะ แม้แต่คนรับใช้ที่ทำความสะอาดบ้านและเด็กที่เลี้ยงม้าก็ได้รับการแบ่งไปคนละส่วน ส่วนคนใช้ สาวใช้ และแม่นมที่อยู่ข้างกายเจ้านายก็ได้รับรางวัลไปคนละสองสามอย่าง กินด้วยกันหลายคนก็แทบจะรวมกันเป็นโต๊ะหนึ่งในงานเลี้ยงได้แล้ว ตอนกลางคืนคนรับใช้ในจวนหนึ่งห้องจึงมีความสุขมากราวกับว่าพวกเขากำลังฉลองปีใหม่

จวนหนึ่งห้องมีงานเลี้ยงเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี ผู้มีอำนาจและชนชั้นสูงในเมืองหลวงต่างก็พูดถึงเรื่องนี้เป็นเวลานาน แยกที่โชคดีได้มางานเลี้ยงครั้งนี้ โดยเฉพาะแยกผู้หญิงเล่าเรื่อง “งานเลี้ยงเหี่ยวว้า” ซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างไม่มีเบื่อ

ตอนที่บรรดาแม่นางน้อยมารวมตัวกัน พวกนางก็จะคุยกันเรื่องผักและผลไม้ที่เก็บด้วยตัวเอง เมื่อกลับไปที่บ้าน วันนั้นผู้ใหญ่หลายคนได้พบว่าบุตรสาวไม่เพียงแต่ไปกินเท่านั้น แต่ยังได้ของติดมือกลับมา และผลไม้ที่เก็บกลับมานั้น ยังหวานมากอีกด้วย

คนที่ไม่มีโอกาสเข้าร่วมงานทำได้เพียงฟังด้วยความ
อิจฉา และนึกภาพอาหารที่ไม่เคยเห็นไม่เคยได้ยिनเหล่านั้นจาก
คำบรรยายของคนอื่น พวกเขาารู้อยู่แล้วว่าพระชายาหนึ่งองค์
มีหุ้นส่วนอยู่ในภัตตาคารซึ่งเฟื่อง ดังนั้นพวกเขาจึงให้ความสนใจ
หากวันไหนภัตตาคารซึ่งเฟื่องได้ัวมาทั้งตัว วันนั้นพวกเขาแทบ
จะต่อสู้แย่งชิงอาหาร

แต่ “คนริเริ่ม” อย่างกู่เยี่ยกลับมองไปที่ค่าใช้จ่ายของงาน
เลี้ยงด้วยความไม่พอใจสักเท่าใด “โอ้โฮ! ต่อไปจะไม่จัดงาน
เลี้ยงเช่นนี้แล้ว เห็นใจใจไม่ว่า แต่ราคาแพงเกินไป แหกพวก
นั้นกินเก่งมาก กินวัวไปตั้งสองตัวเต็มๆ และยังมีค่าใช้จ่ายอื่น
อีก สามี่ ข้าเจ็บใจ ข้าเนื้อตัวเอง”

“ใช่ไปเท่าใด ข้าจ่ายคืนให้เจ้าก็ได้แล้ว” หลิงเจี๋ยเงิน
รู้สึกว่าการรยาในสภาพถ้ำแกน้อยของเขานั้นน่ารัก

กู่เยี่ยไม่รู้สึกรู้ว่าได้รับการปลอบใจ “เงินท่านไม่ใช่ของข้า
หรือ มันเจ็บ เจ็บ เจ็บใจมาก แล้วเรือนกระจกของข้าก็พัง
ยับเยิน พรุ่งนี้ท่านलगาน รีบมาช่วยข้าปลูกผักผลไม้ให้กลับมา
เป็นเหมือนเดิม”

“ตกลง เจ้าไปดูของขวัญที่เจ้าได้มา บางทีอาจจะไม่เจ็บใจแล้ว ไม่ต้องพูดถึงอย่างอื่น แค่เจ้าเอาผลงานของปรมาจารย์หยวนและสี่ปรมาจารย์การเขียนพู่กันและวาดภาพออกไปขายก็ได้ทุนคืนแล้ว” หลังเจี๋ยเฉินบีบจมูกกรรยาตัวน้อย

กู่เยี่ยเลิกสนใจสมุดบัญชีและดูรายการของขวัญ จากชนชั้นทางสังคมของจวนหนิงอ๋อง คนที่ได้รับจดหมายเชิญเป็นคนตำแหน่งสูงมีอำนาจ หรือไม่ก็เป็นเชื้อพระวงศ์ ส่วนใหญ่ตระกูลก็มีภูมิหลังกันทั้งนั้น เมื่อจวนหนิงอ๋องเป็นเจ้าภาพจัดงานเลี้ยงเป็นครั้งแรกในรอบกว่ายี่สิบปี จะกล้าให้ของขวัญที่ต่ำเกินไปได้อย่างไร

แม้ว่าของขวัญจะเป็นของโบราณ ของสะสมภาพวาดหยกและเครื่องประดับ แต่คุณค่าของมันก็ยังคงอยู่ เมื่อรวมของขวัญจากหลายสิบตระกูล กู่เยี่ยคำนวณอย่างเจียบๆ ในใจทันใดนั้นนางก็ไม่ใจแป้วอีกต่อไป ไม่เจ็บใจ และหลังของนางก็ยึดตรงอีกครั้ง

“ถ้าการจัดงานเลี้ยงไม่ได้เหนื่อยกายเหนื่อยใจเกินไป ข้าคงอยากทำมันเป็นอาชีพเพื่อหาเงิน เงินจะไม่มาเร็วก็เกินไป

เหนื่อย ขอขำคิติดูเหนื่อย งานเลี้ยงกระต่าย งานเลี้ยงเนื้อกวาง
งานเลี้ยงเนื้อแกะ งานเลี้ยงเนื้อสัตว์ป่า...

“เออละ เออละ เจ้าก็ไม่ได้ขาดแคลนเงินทอง ทำไมถึงได้
อยากรวบขนาดนี้” หลิงเจวียเงินไม่ยากให้ภรรยาของเขา
เหนื่อย แต่กำหนดรายการอาหารก็คิดแล้วคิดอีกอยู่หลายวัน
และยังต้องมีการทดลองทำอาหารในครัว...ต่อไปจะได้เงินทอง
กลับมา เขาก็ไม่ทำ

กู่เยี่ยคิดไปคิดมา นอกจากสองปีแรกที่นางย้อนอดีต
กลับมา นางไม่เคยขาดแคลนเงินเลยในชาตินี้

“บางที...อาจจะเป็นโรคเก่าของชาติที่แล้วหลงเหลืออยู่”

“ชาติก่อน ชาตินี้อะไร” องค์หญิงหรงเหอเดินเข้ามาถาม
ด้วยความสงสัย

กู่เยี่ยสงบลงอย่างรวดเร็ว นางยิ้มและเอ่ยว่า “ท่านแม่
มาแล้ว ให้ท่านแม่ตัดสิน การได้ลูกสะใภ้ดีๆ อย่างข้า ถือเป็นพร
จากชาติที่แล้วใช่หรือไม่”

องค์หญิงทรงเหอผิงจะไปครู่หนึ่ง รวากับประหลาดใจกับความหน้าหนาวของนาง แต่ก็ยังให้ความร่วมมือและเอ่ยว่า “ใช่แล้ว เจ้าเด็กนี้ ชาติที่แล้วต้องเป็นคนดีทำบุญมาเยอะแน่”

“ชาติที่แล้วข้าต้องทำความดีมาเยอะ สักสมบุญเยอะเป็นแน่ ไม่เช่นนั้นข้าจะได้เจอแม่สามีดีๆ แบบนี้ได้อย่างไร” กู๋เยี่ยทำมือ “โอเค” อยู่ข้างหลัง ให้สามีของนาง อวดเบ่งได้สำเร็จ

บทที่ 912 ฟ้องร้อง

หลังเจวี่ยเงินใช้น้ำแต่ละจุ่มกเล็ก ๆ ของภรรยา พลังยี้ม
อย่างมีเลศนัย “เจ้าช่างประจบประแจงเสียจริง”

กุ่เยี่ยเงยหน้า แล้วหันหน้าไปทางองค์หญิงทรงเหอด้วย
สีหน้าไม่พอใจ ก่อนบ่นด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

“ดูสีท่านแม่ เขาดูข้าต่อหน้าท่าน ลับหลังไม่รู้ว่าจะ
โหดร้ายกับข้าถึงเพียงไหน”

“ที่เจ้าพูดมาไม่ละเอียดบ้างหรือ” หลังเจวี่ยเงินพูดอย่าง
จนปัญญา

กุ่เยี่ยล้งเลเล็กน้อยก่อนพูดต่อ “ดูสีท่านแม่ เขาว่าข้า
ไร้คุณธรรม ข้านะหรือไร้คุณธรรม ข้ามีคุณธรรมสูงส่งที่สุดแล้ว”

องค์หญิงทรงเหอรู้ว่าสามีภรรยาคู่นี้มีความสัมพันธ์ที่ดี
บุตรชายแทบจะกลืนกินภรรยาของตนทั้งตัว บางทีวิธีที่พวกเขา
คุยกัน...นับว่าแปลกจากคนทั่วไป แต่ในสายตาของนาง
เด็กสองคนนี้น่าสนใจทีเดียว

องค์หญิงทรงเหอยังคงร่วมมือกับลูกสะใภ้สั่งสอนบุตรชายของตน “ดูเจ้าสิ จะหาลูกสะใภ้แสนดีเช่นนี้ได้จากที่ไหน ถ้าเจ้าดูนางจนนางหนีไป อย่ามาแอบร้องไห้ขอร้องข้าก็แล้วกัน”

หลังเจวี่ยเงินไม่มีสิ่งใดจะโต้เถียง แม่สามีและลูกสะใภ้เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย เขาเจียบไว้ก่อน จะได้ไม่เป็นการหาเรื่องใส่ตัว...

“ท่านแม่ ดูเขาสี ท่าทางไม่รู้ร้อนรู้หนาวเหมือนเด็กมัธยม ท่านต้องสั่งสอนให้เขารู้ว่าครอบครัวนี้ควรฟังใคร” กุ้ยเย็บเติมไฟอยู่ข้างๆ

หลังเจวี่ยเงินทำหน้าที่เข้าใจ จะฟังใครได้ แม่สามีกับลูกสะใภ้คิดเหมือนกัน ย่อมต้องเชื่อฟังลูกสะใภ้ แม่สามีกับลูกสะใภ้คิดไม่เหมือนกันต้องหาเหตุผลฟังลูกสะใภ้ ใครใช้ให้เจ้าเป็นคนที่ย่ำรอมาสองชาติถึงได้แต่งงานเล่า

“เด็กมัธยมคือสิ่งใดหรือ” องค์หญิงทรงเหอไม่เข้าใจคำพูดของลูกสะใภ้

“คือ...เด็กดีร้อย ไม่เชื่อฟัง ไม่ยอมทำตามคำสั่งเจ้าค่ะ” กุ้ยเย็บพยายามอธิบายแล้วเปลี่ยนเรื่อง

“ท่านแม่ พี่เงินเคยแอบร้องไห้หรือ”

องค์หญิงทรงเหวอครุ่นคิดอยู่นาน ก่อนจะส่ายศีรษะ “เงิน เออร์ตอณยังห่อตัวเป็นทารกเลี้ยงง่าย จะส่งเสียงร้องไม่กี่ครั้ง ตอนหิวหรือถึงเวลาเปลี่ยนผ้าอ้อม ตอนเด็กยังไม่แข็งแรงก็ไปทะเลาะกับเด็กที่แก่กว่าเขาสองปี โดนตีหน้าถลอกก็ไม่ร้อง แต่ดีอีกฝ่ายจนร้องลั่น”

“พี่เงินก็เคยโดนตีหน้าเหมือนกันหรือ” กุ้ยเย่ไม่อยากจะเชื่อ ในเมื่อย้อนเวลามาตั้งแต่ในท้อง ก็ควรรักษาความรอบคอบ และความยืดหยุ่นของชาติที่แล้วสิ ทำไมอ่อนแอขนาดนี้

หลังเจียเงินมองออกว่าในใจนางคิดอะไร และไม่ยากทำลายภาพลักษณ์ในใจภรรยา ดังนั้นเขาจึงรีบเอ่ยว่า “ตอนนั้น ข้าอายุเพียงขวบกว่าๆ เดินทรงตัวไม่ได้ด้วยซ้ำ ตอนตีเสร็จ ยืนไม่นิ่งก็เลยล้มลงแค่นั้น”

“ไม่ธรรมดา พี่เงินเป็นเด็กอัจฉริยะจริงๆ เด็กขนาดนั้น ก็ยังจำได้” กุ้ยเย่เอามือออกมาลูบบนใบหน้าของสามีของนาง และพูดด้วยรอยยิ้ม “ดีที่แผลไม่หนัก ไม่มีแผลเป็น ไม่เช่นนั้น หน้าหล่อเหลาก็คงมีรอยแล้ว”

ไฉ่หยา ไม่กล้ามองแล้ว นี่ยังอยู่ตรงหน้านางก็มือไม่
อยู่ไม่สุขแล้ว จู่ๆ องค์หญิงหรงเหอก็รู้สึกว่าเป็นส่วนเกิน
แต่นางก็ลังเลที่จะจากไป ลูกชายของนางทำทางเหมือน
สาวใหญ่ที่ถูกกลืนกลาม น่าโมโหจริงๆ

หลังเจวี่ยเงินไม่ได้ตั้งใจจะปล่อยให้นางดูต่อไป “ท่านแม่
เหนื่อยแล้ววันนี้ ท่านรีบพักผ่อนเถอะ”

“ข้าไม่เหนื่อย...” องค์หญิงหรงเหอยังพูดไม่จบ บุตรชาย
ของนางก็เชิญนางออกไปอย่างสุภาพ เจ้าเด็กคนนี้คิดว่า
นางขวางทาง แต่ยังเป็นคู่รักข่าวใหม่ปลามันก็ต้องการเวลาอยู่
ตามลำพัง

“ไม่ ท่านเหนื่อยแล้ว เยี่ยเอ๋อร์กี้เหมือนกัน วันนี้ลำบาก
ท่านแม่แล้ว แม่ ننมฉาง มาประคองท่านแม่เร็ว มีดแล้ว
กั๊วระวังด้วย”

หลังจากที่หลังเจวี่ยเงินไล่องค์หญิงหรงเหอออกไป
เขาก็หันกลับมาและมองกุ่เยี่ยอย่างแน่วแน่ พร้อมกับรังสี
อันตรายที่แผ่ออกมาร่างกายของเขา “เออละ ชี๊ฟ้องเล็ก ๆ
น้อย ๆ มีความสุขนักนี้ เจ้าไม่รู้หรือว่ามีคำว่าแค่นี้ต้องชำระ

เมื่อครูแสงสลับข้าเห็นไม่ชัด เจ้าเข้ามาใกล้ๆ ให้สามีดูหน่อยว่ามี
รอยบนใบหน้านีหรือไม่”

“ไม่จำเป็นต้องมอง ร่างกายของท่านมีตรงไหนข้าไม่เคย
เห็นบ้าง ใบหน้าของท่านไร้ที่ติ สมบูรณ์แบบ” กุ๊เยี่ยถอยห่าง
ออกไปพลงหัวเราะแห้ง

“จริงหรือ แน่ใจหรือว่าได้ดูทุกส่วนของข้าละเอียดแล้ว”
หลิงเจี๋ยเงินติดเครื่องโดยไม่พูดพรั่นทำเพลง

กุ๊เยี่ยถอยกลับไปที่ชั้นหนังสือ ไม่มีที่ให้ถอย และติดอยู่ใน
ในอ้อมกอดอันอบอุ่น นางกะพริบตากลมโตไ้ไ้เดียวสาของนาง
สองสามครั้ง สายตาของนางเปลี่ยนจากใบหน้าที่ของหลิง
เจี๋ยเงินไปที่ลูกกระตืออกของเขา หน้าอกของเขา แล้วค่อยๆ
เลื่อนลงมา...

เสียงของหลิงเจี๋ยเงินแหบเล็กน้อย “หากเจ้าเลื่อน
สายตาลงไปอีก ข้าไม่รับประกันว่าจะทำอะไรต่อไป”

“นี่ ท่านโตแล้ว กล้าขู่ผู้หญิงหรือ เอาเลย ใครกลัวท่าน”
กุ๊เยี่ยยกคางขึ้นอย่างยั่วแะจงใจแลบลิ้นออกมาเลียริมฝีปาก

แสดงท่าทียั่วเสน่ห์ แต่ขณะที่หลิงเจี๋ยเงินยกมือขึ้น นางก็หลบมันอย่างซื้ซลาด

“ฮ่า ๆ ท่านจับข้าไม่ได้หรอก” กุ้ยเย่เดินออกจากห้องทำงานอย่างรวดเร็ว เหลือไว้เพียงเงา

“ดี กินยาเร่งความเร็วตั้งแต่เมื่อไหร่” ทักษะของหลิงเจี๋ยเงินไม่ได้มีแต่ชื่อ เขาใช้วิชาตัวเบาตามภรรยาตัวน้อยไปเหมือนแมวเล่นกับหนู ลูบผมของนางหรือหยิกกันน้อยๆ ของนาง “มาดูกันว่ายาของเจ้าดีกว่า หรือวรยุทธ์ของข้าดีกว่า”

“อ๊ะ ช่วยด้วย มีคนกำลังโกรธ ใช้ความรุนแรงในครอบครัว” เสียงแหลมของกุ้ยเย่ดังมาจากที่มีดอันห่างไกลในจวน

องค์หญิงหรงเหอซึ่งเดินออกจากลานบ้านของลูกสะใภ้แล้ว หยดชะงัก นางยิ้มและส่ายศีรษะ หากบอกว่าบุตรชายของนางใช้ความรุนแรงกับภรรยา บอกว่าลูกสะใภ้ใช้ความรุนแรงกับลูกชายยังดีเสียกว่า

แม่นมฉางเจียหุพัง และก็ไต่ยีนเสียงร้องของพระชายา
หนึ่ง “น่าสงสาร” นางถามอย่างเป็นกังวล “องค์หญิง
ควรกลับไปไหมเจ้าคะ...”

“ไม่เป็นไร อย่าไปยุ่งเรื่องระหว่างสามีภรรยา ไม่ได้มีคำ
กล่าวที่ว่าทะเลาะกันหัวเตี้ยสงบศึกกันที่ปลายเตียงหรือ
บางทีก่อนเราจะไปถึง หมู่สาวคูนั่นก็คืนดีกันแล้ว ปล่อยให้
พวกเขาทะเลาะกันไปเถอะ เงินเออร์รู้ว่าอะไรเหมาะสม”

ความเหมาะสมที่นางหมายถึงคือการที่หลิงเจียเงินรู้
การปลุกภรรยาของตนให้ลุกขึ้นจากเตียง กู้เยียนอนบนเตียง
อุ่นๆ พลังจ้องมองแผ่นหลังเปื้อนเลือดของสามีที่ถูกนางข่วน
และขู่อย่างไม่น่ากลัว “ท่านรอก่อน ข้าจะบอกท่านแม่ว่าท่านใช้
ความรุนแรง ข้าเจ็บไปทั้งตัว จึงลุกจากเตียงไม่ได้”

หลิงเจียเงินสวมเสื้อผ้าของเขอย่างซ้ำๆ วันนี้เขาขอ
หยุดหนึ่งวันเพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องไปราชสำนักแต่เช้า
เขาหันกลับมาองและยิ้ม ทำให้ภรรยาหลงใหลได้สำเร็จ
“เอาเถอะ ไปฟ้องสิ ให้ท่านแม่รู้ว่าเรารักกันมากเท่าใด และข้า
รักเจ้าเท่าใด”

“ท่านรักข้า รักตรงไหน เป็นข้าที่เจ็บเอาจ็บหลัง เจ็บกัน ข้าเจ็บ เจ็บตรงกลางใจ” กุญแจคร่ำครวญและหटकลับเข้าไปในผ้านวม ดวงตาดำขลับ ท่าทางเอาแต่ใจ

หลังเจวียเงินยิ่งยั้มสดใส “เจ็บใจ ควรจะเป็นคนที่ออกแรงมากที่สุดอย่างข้าไม่ใช่หรือ พูดถึงความรุนแรงในครอบครัว ดูบาดแผลทั่วร่างกายข้า ตกลงว่าใครใช้ความรุนแรงในครอบครัว”

หลังจากพูดจบ เขาก็คลี่เสื้อผ้าที่ไม่ได้สวมออก เผยให้เห็นรอยถลอกและรอยกัดบนแผ่นหลัง “พูดต้องมีหลักฐาน ต่อหน้าท่านแม่ก็เป็นประโยชน์ต่อข้าเช่นกัน”

“ศิลปะการต่อสู้กับเรี่ยวแรงของท่าน แขนขาบอบบางของข้าจะใช้ความรุนแรงกับท่านได้อย่างไร พูดไปใครจะเชื่อ” กุญแจจ้องมองที่บาดแผลพร้อมกับสำนึกผิด ใบหน้าของนางฝังอยู่ในผ้านวม มีเพียงดวงตาทั้งสองข้างที่โผล่ออกมา ดวงตาสีเข้ม

หลังเจวียเงินเลิกคว่ำ “มีใครในเมืองหลวงไม่รู้ว่าข้าเป็นคนคลังไคลักรรยา ภรรยาทำร้ายข้าในบ้าน ดังนั้นข้าจะยื่นหนึ่ง ปล่อยให้นางถูกทำลายอย่างแน่นอน”

“ท่านไม่ใช่สามีที่เชื่อฟัง ท่านเคยบอกว่าข้าพูดอะไร จะฟังข้าทุกอย่าง เมื่อคืนข้าร้องว่า ‘ไม่เอาแล้ว’ ไปตั้งกี่ครั้ง ทำไมท่านยังไม่หยุดทรมานข้าอีก” กุ้ยเยี่ยเอ่ยด้วยความโกรธ

มูมปากหลังเจวียเงินยิ่งโค้นชดขึ้น “ข้าจำได้ว่าเคยอ่านเจอในหนังสือว่า เวลาผู้หญิงบอกว่า ‘ไม่เอา’ บนเตียง จริงๆ แล้วคือ ‘เร็วๆ ต่อเลย อย่าหยุด...’”

“คนบ้า!” กุ้ยเยี่ยขว้างหมอนใส่เขา “ท่านอ่านหนังสือลามกอนาจารอะไร หนังสือเล่มนั้นอยู่ที่ไหน ขอข้าดูหน่อย...”

หลังเจวียเงินเอื้อมมือไปหยิบหมอน แล้วพูดด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย “โอ้ ที่แท้เจ้าก็สนใจหนังสือลามกด้วยหรือ บอกมา เจ้าเคยอ่านไปกี่ครั้งแล้ว”

“ใครเคยอ่าน ซาติทีแล้ว...เคยอ่านแต่เรื่อง ‘จินผิงเหมย’ ทั้งยังเป็นฉบับย่อ ข้านะไร่เดียงสา ไม่เหมือนพวกผู้ชายอย่าง

ท่าน ดูหนังลามกไปไม่รู้เรื่อง” กุ้ยเยี่ยรู้สึกผิดในใจเล็กน้อยและหันสายตาไปทางอื่น

“นี่ รู้จักหนังลามกด้วย ความรู้เยอะนี่”

หลังเจียเจินยังคงแก้งนาง มีคนบอกว่าในวันที่ฟ้าครีมีตึกๆ เพราะแคว่าง ส่วนเขาวันหยุดแก้งภรรยา ยิ่งแก้งยิ่งได้ใจ แต่ก็ทำไม่ได้ เสียงของเหลียงเงินที่เฝ้าอยู่ข้างนอกดังเข้ามา “นายท่าน พระชายา ประจักษ์เฝ้าจากจวนเจิงขอเข้าพบพระชายา”

“ประจักษ์เฝ้า จวนเจิง ใครกัน” กุ้ยเยี่ยเอาหัตถ์มุดเข้าไปใต้ผ้านวม “ข้าไม่รู้จัก ไม่เห็นเคยพบเคยเจอ”

หลังเจียเจินแต่งตัวอย่างรวดเร็ว ดึงภรรยาของเขาออกจากผ้าห่ม และสวมเสื้อผ้าที่อบอุนให้นางที่ละตัว “เจ้าเป็นคนขี้ลืมจริงๆ เมื่อวานถือภาพวาดของเขา บอกว่าเอามาจัดงานเลี้ยงเนื่อว้วได้ตั้งหลายครั้ง วันนี้ไม่รู้จักเขาแล้วหรือ”

“โอ้ ที่แท้ก็เป็นประจักษ์คนนั้น ใช่แล้ว ภาพวาดของเขาดูเหมือนจะลงชื่อสกุลเจิง เข้าขนาดนี้ มาหาข้าเรื่องอะไร” กุ้ยเยี่ยเหมือนตึกตาบาร์บี้ ปล่อยให้สามีของนางแต่งตัวให้ไม่ขยับ

“คาดว่าคงมาแลกรางวัลที่หนึ่ง” หลังเจียเจิ้น
ช่วยภรรยารัดเข็มขัดอย่างระมัดระวังและจัดให้เรียบร้อย

แลกรางวัลที่หนึ่งหรือ หมายความว่ามีคนป่วยอยู่ที่บ้าน
กู่เยี่ยล้างหน้าล้างตาเสร็จอย่างรวดเร็ว นางยัดขนมเข้าปากแล้ว
เดินไปที่ลานด้านนอก

ปรมาจารย์เฒ่าที่เหลียงเงินพูดถึงเป็นปรมาจารย์เฒ่า
แปลกหน้าวัยห้าสิบปี ใบหน้าของเขาคล้ายปรมาจารย์ที่ได้
ที่หนึ่ง เป็นญาติกันโดยไม่ต้องสงสัย

ปรมาจารย์เฒ่าตื่นขึ้นมาในเช้าวันนี้อย่างเร่งรีบ แต่ทันใด
นั้นเขาก็ล้มหัวฟาดพื้น สลบอยู่ในห้องนอนของตน เมื่อคนรับใช้
ปลุกก็พบว่าร่างกายเย็นและหายใจอย่างแผ่วเบา

ครอบครัวแตกตื่นจึงรีบมาเชิญท่านหมอเทวดา

บทที่ 913 ทำให้เป็นจริง

ปรมาจารย์เฒ่าอายุมากแล้ว บุตรชายของปรมาจารย์เฒ่าจึงไม่ไว้วางใจหมอในเมืองหลวง หลังจากสูญหายของเขาเตือนถึงนิกซัน ได้ว่ามีรางวัลที่ท่านพ่อชนะเมื่อวานนี้ ซึ่งหากผู้ชนะมีโรคประจำตัวจะได้ยาจากหมอเทวดา ท่านพ่อของเขาจะไม่โดนปฏิเสธใช้หรือไม่ อย่างไรก็ตามก็ต้องลอง

เมื่อเห็นหนึ่งห้องและพระชายาหนึ่งเดินมาด้วยกัน ปรมาจารย์เฒ่าแอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก หลังจากได้ยินอาการของปรมาจารย์เฒ่า กุ้ยเยี่ยก็ถามคำถามอีกสองสามข้อ ก่อนจะเข้าใจอาการของเขาระดับหนึ่ง นางอ้างว่าไปเอากล่องยา แต่แท้จริงแล้วทะลุเข้าไปในห้วงมิติและปรุ่งยาที่จำเป็นอย่างรวดเร็ว ตอนที่นางกลับออกมาเวลาก็ผ่านไปยังไม่ถึงสิบห้านาที

การช่วยเหลือคนนั้นสำคัญและเร่งด่วน รถม้าที่มีสัญลักษณ์ของจวนหนึ่งห้องควบไปตามถนน ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงต่างคุ้นเคยกับรถม้าคันนี้ดี หมอเทวดาผู้...

ออกไปรักษาอีกแล้วหรือ การไม่ถูกนางปฏิเสธย่อมถือว่าโชคดีมาก

เดิมที่ต้องใช้เวลาครึ่งชั่วโมงกว่าจะถึงจนปรมาจารย์เฒ่า แต่เพราะตำเฝิงจึงใช้เวลาเดินทางเพียงสามสิบนาทีเท่านั้น เรื่องนี้ต้องยกความดีความชอบให้ตำเฝิงในฐานะคนรถ

ตระกูลเจิงมีความหวังเพียงครึ่งหนึ่งว่าหมอเทวดาตัวน้อยจะมา ในเมื่อรางวัลคือยากับการออกตรวจ ตระกูลเจิงจึงซาบซึ้งใจมากที่หมอเทวดาตัวน้อยมา

หลังจากกู่เยี่ยวินิจฉัยอาการวิงเวียนศีรษะกับดวงตาพร่ามัวของท่านปรมาจารย์เฒ่าแล้ว ด้วยเพราะท่านปรมาจารย์แก่ชรา ร่างกายจึงอ่อนแอ มักปวดเอว ปวดเข่าและมีไข้ จึงพิสูจน์ได้ว่าการวินิจฉัยของนางถูกต้อง โรคที่อยู่กับปรมาจารย์เฒ่ามานานหลายปี คือ ‘ความดันโลหิต’

กู่เยี่ยฝังเข็มท่านปรมาจารย์เฒ่าให้สลบก่อน ไม่นานปรมาจารย์เฒ่าก็ตื่นขึ้น กู่เยี่ยพูดกับผู้ป่วยและคนในครอบครัว “ปกติยามท่านป่วย ท่านไปหาหมอท่านใด ใช้ยาชนิดใดหรือ”

ปรมาจารย์เฒ่าถอนหายใจและเอ่ยว่า “พ่อของข้า
ค่อนข้างดีอีร์และอารมณ์รุ่มแรง เวลาที่เขาเวียนหัว เขามักจะ
หาเหตุผลต่างๆ ให้กับตัวเอง ส่วนใหญ่จะไม่บอกให้ข้ารู้...ปกติ
จะเชิญแพทย์จากร้านเจียงเชิงมาจ่ายยา เดี่ยวข้าไปหยิบยามา
ให้...”

กู่เยียมองไปที่ใบสั่งยา นางสาวสัตรีชะแล้วเอ่ยว่า “ใบสั่ง
ยานี้รักษาตามอาการเท่านั้น ไม่ใช่ที่ต้นเหตุ สามารถบรรเทา
อาการได้เพียงชั่วคราว โรคของท่านปรมาจารย์เฒ่าจึงผลัดมา
เป็นเวลานาน...”

ปรมาจารย์เฒ่าพูดอย่างกระวนกระวาย “ถ้าเช่นนั้น...
โรคของพ่อข้ายังรักษาได้หรือไม่”

ปรมาจารย์เฒ่ากลับสงบนิ่งและพูดกับบุตรชายของตน
“เจ้าไม่ต้องกังวล ข้าอายุเจ็ดสิบสองปีแล้ว ยมบาลจะพาข้าไป
ตอนนี้ก็ถือเป็นเรื่องน่ายินดี อย่าโศกเศร้า ข้าใช้ชีวิตบนโลก
มานาน สุดท้ายก็ต้องจากโลกนี้ไป”

“ปรมาจารย์เฒ่าช่างมีความคิดที่ดี ความคิดเช่นนี้อยู่ต่อ
อีกแปดสิบหรือเก้าสิบปีก็ไม่มีปัญหา แต่ท่านห้ามหยุดรักษา

หรือไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาอีก ท่านต้องให้ความร่วมมือกับข้า หรือท่านไม่ยากลองใช้ชีวิตถึงร้อยปี” กุ๊เยี่ยยิ้มเอ่ยกับท่านปรมาจารย์เฒ่า

“ร้อยปีหรือ ร่างกายของข้าอยู่ถึงแปดสิบปีก็ถือว่ายมบาลไว้หน้าข้าแล้ว” ปรมาจารย์เฒ่าทนเวียนหัวและผืนยิ้ม

กุ๊เยี่ยหยิบยาลดความดันโลหิตที่นางเตรียมไว้และพูดกับปรมาจารย์เฒ่าว่า “ตราบใดที่ท่านให้ความร่วมมือกับการรักษาของข้า ดื่มยาตามที่ข้าบอก ข้าบอกให้กินสิ่งใดก็กินสิ่งนั้น และออกกำลังกายอย่างเหมาะสม หมอเทวดาอย่างข้าจะไม่ปล่อยให้ยมบาลมาพาท่านไปแน่”

“คนหนุ่มสาวกลัวพูดกล้าทำ ถ้าเปลี่ยนเป็นหมอหลวงในวัง พวกเขาคงรับประกันไม่ได้ว่าข้าจะอยู่ได้อีกกี่ปี แม่หนูเจ้าไม่กลัวว่าข้าทำให้เจ้าเสื่อมเสียชื่อเสียงหรือ” ปรมาจารย์เฒ่ามองนางด้วยรอยยิ้ม เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ใส่ใจคำพูดของนาง

“ท่านพ่อ...” บุตรสาวของเขากลัวว่าพ่อจะทำให้หมอเทวดาไม่พอใจ ถ้านางเดินจากไปจะให้เชิญกลับมาก็ไม่แน่ว่าจะทำได้

“เช่นนั้นเพื่อให้ไม่ให้ชื่อเสียงของข้าเสื่อมเสีย ท่านต้องให้ความร่วมมือในการรักษา ตอนนี้ท่านเวียนหัวหรืออึดอัดส่วนใดหรือไม่ ต้มยาชาวดนี้ก่อนแล้วค่อยไปนอน ถ้าอาการไม่ทุเลาลง ท่านรีบไปทพบประตู่เรียกข้าที่จวนหนิงอ๋องได้เลย” กู๋เยี่ยกล่าวอย่างมั่นใจ

“ข้าจะทพบประตู่จวนท่านทำไม ไม่ใช่โจรสลัดหน้อย พวกเรามีอารยธรรม มีมารยาท” ประมาจารย์เฒ่าดื่มยาแล้วเลียปาก “ยังดี ไม่มีกลิ่นแปลกๆ”

กู๋เยี่ยทิ้งยานี้ไว้ให้เขาหกขวด หนึ่งขวดในตอนเช้าและอีกขวดในตอนเย็น หลังจากผ่านไปสามวัน เขาก็สามารถหยุดยาเดิมแล้วเปลี่ยนเป็นยาลดความดันโลหิต

“โรคของท่านประมาจารย์เฒ่าเป็นโรคประจำตัวที่พบได้บ่อยในผู้สูงวัย หากใส่ใจและกินยาอย่างสม่ำเสมอ ย่อมไม่ส่งผลเสียต่อร่างกายหรือการใช้ชีวิตมากนัก ยาโก๋วฉีลดความดันโลหิตเป็นยาที่ข้าให้ตามอาการของประมาจารย์ มีสรรพคุณบำรุงร่างกาย บำรุงไต ล้างตับ ลดธาตุไฟ ใช้แก้ปวดศีรษะ วิงเวียนตาแดง หูอื้อ ความดันโลหิตสูงที่เกิดจากตับอักเสบ

ปรมาจารย์เฒ่ากินยานี้ไประยะหนึ่งก่อน ถ้าความดันโลหิตลดลงก็สามารถหยุดยาได้ ข้าจะให้ใบสั่งยาแก่พวกท่าน ถ้ามีอาการก็แค่ให้คนไปรับยาในวันพรุ่งนี้ที่จวนข้า” กุ๊เยี่ยเตรียมยาลดความดันโลหิตไว้แล้ว หากนำออกมาตอนนี้ เกรงว่าตระกูลเจิงจะคิดว่านางกำลังหลอกพวกเขา

ตระกูลเจิงกล่าวขอบคุณและส่งกุ๊เยี่ยด้วยความเคารพ หลังจากนั้นไม่นาน หลายคนที่ทำให้ความสนใจหมอเทวดาก็ได้ข่าวว่าปรมาจารย์เฒ่าเอารางวัลไปแลกแล้ว

“พี่เจิน ในเมื่อช่วงนี้ท่านไม่ต้องไปทำงานก็ไปซื้อของเป็นเพื่อนข้าแล้วกัน ถึงตอนเที่ยง พวกเราก็กินเนื้อแกะตุ๋นร้านสงจี้ที่ตลาดตะวันตก” กุ๊เยี่ยคิดว่าในเมื่อได้ออกจากจวนมาแล้วก็ไม่อยากรีบกลับ ที่นี้อยู่ใกล้ตลาดตะวันตก นางจึงถือโอกาสนี้ไปเดินซื้อของที่นั่น

ภรรยาเอ๋อปากชวน แน่นอนว่าหลังเจียเจินไม่ปฏิเสธ ภรรยาของตนเหนื่อยกับการจัดงานเลี้ยงไปไม่น้อย ถึงเวลาออกมาพักผ่อนแล้ว

ดังนั้นทั้งสองจึงใช้เวลาทั้งวันไปกับการซื้อของที่ตลาด
ตะวันตก แต่ทานของกินเล่นก็อิ่มท้องแล้ว เนื้อแกะตุ๋นที่ก๊วยเจ๋งว่า
ก็กินไม่ลง จึงได้แต่ผลัดไปวันอื่นอย่างน่าเสียดาย

เทศกาลหยวนเซียวมาถึงโดยไม่รู้ตัว เทศกาลหยวน
เซียวเรียกอีกอย่างว่า “เทศกาลซ่งหยวน” ในสมัยโบราณ วันขึ้น
สิบห้าค่ำเดือนหนึ่ง เทศกาลหยวนเซียวเป็นเทศกาลพื้นบ้าน
หลังราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์เว่ย ประเพณีการจุดโคมไฟในวันขึ้น
สิบห้าค่ำเดือนหนึ่งเกี่ยวข้องกับการเผยแพร่พระพุทธศาสนา
ไปยังโลกตะวันออก

ในสมัยราชวงศ์ถัง ศาสนาพุทธเจริญรุ่งเรือง ขุนนางและ
คนทั่วไปมัก “จุดตะเกียงเพื่อบูชาพระพุทธเจ้า” ในวันขึ้นสิบห้า
ค่ำเดือนหนึ่ง ชาวพุทธเชื่อว่าแสงของศาสนาพุทธกระจายไปสู่
ประชาชนทั่วโลก ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถัง การจุดโคมไฟในเทศกาล
หยวนเซียวได้กลายเป็นกฎหมาย และค่อยๆ กลายเป็น
ประเพณีพื้นบ้าน

“ที่แท้ขุนนางและพ่อค้าร่ำรวยก็ทุ่มเทร่างกายแรงใจ
ในการสร้างห่อโคมไฟเพื่อบูชาพระพุทธเจ้า อริษฐานขอพร”
ก๊วยเจ๋งพาสามีไปตลาดกลางคืนและชื่นชมโคมไฟ นางถูกใจโคม

หมูนที่มีรูปวาดมือของหญิงสาว นางพยายามเตาปรีศนาบนโนคม
จนใบหน้าเล็ก ๆ ที่น่ารักเกือบจะเหี่ยวย่นเป็นหญิงชรา

“ถ้าเช่นนั้นท่านคิดว่ามีไว้เพื่ออะไร” เมื่อภรรยาถาม
หลังเจียเงินก็ไขปรีศนาได้อย่างง่ายดาย

ท่ามกลางสายตาคิฉนาของคนที่อยู่บริเวณนั้น กูเยี่ยถือ
โคมที่สามี่ชนะมาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม และจูงมือเดินไปข้างหน้า
“ข้านี้กว่าแข่งกันว่าหอโคมไฟของใครสวยกว่ากัน หอโคมไฟ
ตระกูลไหนครึ่กครึ่่นกว่ากัน”

“ที่เดินมาตามทาง เจ้าว่าหอโคมไฟตระกูลไหนสวย”
หลังเจียเงินกันไม่ให้คนเข้ามาใกล้ภรรยาของเขา ปกป้องนาง
ขณะที่เดินไปข้างหน้า

“แน่นอนว่าต้องเป็นของตระกูลเรา สามี่ ท่านอุตส่าห์
ลงทุนทำหอโคมไฟแล้ว ถ้าไม่มีองค์กรรักษาคอยดูอยู่ ข้าคงกังวลว่า
หอโคมไฟของตระกูลเราจะโดนขโมย”

กูเยี่ยพยายามยืนเขย่งเท้า ช่วยไม่ได้ นางเตี้ยเกินไป
ที่นี้คนเยอะจึงมองเห็นแค่ไหล่และหลังศีรษะเท่านั้น นางมองดู
เด็ก ๆ ที่พ่อของพวกเขาแบกไว้บนบ่าอย่างคิฉนา

หลังเจวียเงินมองตามสายตาของนาง ดวงตาของเขา
หริ่งเล็กน้อย และมุมปากของเขาก็โค้งเป็นรอยยิ้ม “อะไร เจ้าก็
อยากนั่งด้วยหรือ”

“ข้ากล้านี้ ท่านกล้าอ้อมหรือไม่” กุ้ยเยี่ยเลิกคิ้วมองเขา
จากที่นางรู้จักสามีของนางในสองชาตินี้ ด้วยนิสัยของเขาคงไม่
กล้าแสดงความรักต่อหน้าทุกคนเช่นนี้

ยิ่งกว่านั้น ในฝูงชนนี้อาจจะมีเพื่อนร่วมงาน ลูกน้องหรือ
ฝ่ายตรงข้ามซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง หากเขากล้าอ้อมนางขึ้นใน
วันนี้ เขาจะกลายเป็นตัวตลกของราชสำนักในวันพรุ่งนี้ ไม่แน่ว่า
เขาอาจถูกผู้ตรวจการบอกว่า “ชีวิตครอบครัววุ่นวาย”

คาดไม่ถึงว่าหลังเจวียเงินจะก้าวไปข้างหน้า ย่อตัวลง
ครึ่งหนึ่งต่อนาง ทบไหล่ของเขาและเอ่ยว่า “ถ้าเจ้ากล้าก็มา
เลย ไม่ใช่ว่าไม่เคยแบกมาก่อน”

ใช่แล้ว ครั้งแรกที่เขาอ้อมนางไปเก็บลูกพีช เขาถูกพ่อของ
นางจับได้

กุ้ยเยี่ยดึงแขนของเขา “ท่านเก่ง ท่านกล้าแต่ข้าไม่กล้า
จริงๆ ข้าไม่อยากดัง”

หลังเจียเจิ้นโบกมือให้ตำเฝิงที่มาเลือกโคมไฟเป็นเพื่อนเยว่หยวน และ “ยี่ม” กระดานไม้จากร้านข้างๆ เขาและตำเฝิงยกมันขึ้นและให้กู๋เยี่ยยืนอยู่บนนั้น

กู๋เยี่ยคว้ากระดานไม้จากมือของเขาและส่งคืนให้พ่อค้าเร่พร้อมกับเครื่องหมายคำถามบนใบหน้า นางกึดฟันและเอ่ยว่า “ข้าบอกแล้ว ข้าไม่อยากจะดูความสนใจให้คนมามุงดูเหมือนลิง ไม่เป็นไรก็ได้แบบนี้นี่แหละ”

หลังเจียเจิ้นลูบหัวของนาง “ได้ ถ้าเจ้าไม่เสียดายก็ได้”

“มีอะไรให้เสียดาย โคมไฟและทิวทัศน์ที่พลัดไป เก็บไว้ดูตอนเทศกาลหยวนเซียวคราวหน้าหรือคราวหน้าๆ ก็ได้ เราจะชมเทศกาลหยวนเซียวด้วยกันตลอดชีวิต” กู๋เยี่ยจูงมือสามีเดินไปตามทาง

ใช่ พวกเขามีเวลาทั้งชีวิตในการชมทิวทัศน์ด้วยกัน ผู้คนเดินไปมารอบตัวเขา หัวเป็นพันๆ ขยับไปมา เสียงต่างๆ อื้ออึงตราบโถมที่นางอยู่เคียงข้างเขา โลกก็สงบนิ่ง

“สามี ข้าอยากกินผลไม้เคลือบน้ำตาล” กู๋เยี่ยเห็นพ่อค้ามีลูกขายอยู่บนหลังให้เงินพ่อค้าเร่สองอีแปะ และให้เจ้าเด็กอ้วน

เลือกผลไม้เคลือบน้ำตาลมาไม้หนึ่ง กินจนใบหน้าของเขา
เหี่ยวเห่นอะเห่นะ นางจึงอดพูดไม่ได้ ชี้ออสามีไม่ได้ ก็กิน
ผลไม้เคลือบน้ำตาลพลอบใจดวงน้อยๆ ของนางแล้วกัน

หลังเจวี่ยเงินหยิบผลไม้เคลือบน้ำตาลมาหนึ่งไม้ยื่นให้
ภรรยา จากนั้นก็หันกลับมาและยื่นมือไปทางต้าเฟิง เขาไม่มี
เหรียญทองแดง ให้เหรียญเงินพ่อค้าเร่งจะหาเงินทอนไม่ได้ เขา
ไม่ยากทำตัวเหมือนในละครที่โยนเงินให้แล้วบอกไม่ต้องทอน
เงินของเขาต้องเก็บไว้เลี้ยงภรรยา

ต้าเฟิงมองฝ่ามือของเจ้านายด้วยความสงสัย
หมายความว่าอย่างไร อยากจับมือหรือ ทำเช่นนั้นคงน่าอาย
มาก ต้าเฟิงก้มศีรษะอย่างเขินอายแล้วค่อยๆ ยื่นมือไปให้
เจ้านาย ทันใดนั้น มือใหญ่ของเขาก็ถูกเจ้านายตีเข้าอย่างแรง

บทที่ 914 คินหยวนเซียว

เยว่หยวนยีนยืนอยู่ข้างเขา สวรรค์! เขาคิดสิ่งใดอยู่ถึง
ทำเช่นนั้น ท่านต้องจะอยากปล่อยมือขาวนวลอ่อนนุ่มของ
พระชายาจะมาจับมือหนาใหญ่ของเจ้าทำไมกัน ยังจะมาทำหน้าที่
ไสซื่อไม่รู้จักความอีกหรือ

เยว่หยวนหิบบเหรีญทองแดงสองเหรียญออกมาจาก
กระเป๋าของนางแล้วส่งให้พ่อค้าเร่ ตอนนั้นเองที่ต้าเผิงรู้ว่าเขา
‘หลงตัวเอง’ เขาพูดเสียงแข็ง “เทศกาลใหญ่ ข้าไม่ได้ทำให้
ศิษย์พี่ใหญ่มีความสุขอยู่หรืออย่างไร”

กู่เยี่ยกัฒผลไม้เคลือบน้ำตาลซึ่งมีรสเปรี้ยวอมหวาน
ให้ตายสิ พุทราเคลือบน้ำตาลมีรสเปรี้ยวเล็กน้อย นางหยีตาแล้ว
กลืนลูกพุทราลงท้อง

เมื่อเห็นสีหน้าที่สดใสของนาง หลิงเจี๋ยเงินก็กลั่นยิ้ม
แล้วเอ่ยว่า “เจ้ากินน้ำตาลข้างนอกไป ที่เหลือให้ข้า...”

กู่เยี่ยแทะน้ำตาลเคลือบด้านนอกจนเผยให้เห็นผลไม้สีแดงด้านใน หลังจากทีนางกินเสร็จ หลังเจวี่ยเงินก็เอื้อมมือไปจับข้อมือนาง แล้วกินเนื้อพุทราด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

“ไม่เปรี้ยวหรือ” กู่เยี่ยเอ่ยถาม

หลังเจวี่ยเงินสายตีสีระ “ไม่เป็นไร ข้าไม่เหมือนเจ้า เจ้ากินเปรี้ยวไม่ได้ เปรี้ยวระดับนี้ข้ากินได้”

กู่เยี่ยแทะน้ำตาลด้านนอกผลไม้เคลือบน้ำตาลไม้ที่เหลือนางลองกัดพุทราแล้วรีบคายออกมาเพราะเปรี้ยวเกินไป การรับรสไวเกินไปก็ไม่ใช่เรื่องดี

เมื่อเห็นเด็ก ๆ ล้อมรอบช่างฝีมือ กู่เยี่ยก็ดึงมือสามีของนางเข้าไปข้าง สัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่ช่างฝีมือทำนั้นเหมือนจริง คนตัวเล็ก ๆ ก็ดูมีชีวิตเช่นกัน นางเบียดเสียดกับเด็ก ๆ เข้าไปตรงกลาง ช่างฝีมือกำลังปั้นแป้งเป็นรูปเด็กให้เขา

การปั้นตุ๊กตาของช่างฝีมือว่องไวมาก ผ่านไปเพียงครู่เดียว ตุ๊กตาแป้งก็มีร่างอัน ขาว และนุ่ม รวากับคนจริง ๆ

“ท่านลุง ทำให้ข้ากับสามีสักอันได้หรือไม่” กุ๊เยียดังสามิ
ให้หนึ่งยongที่หน้าร้านอย่างสนอกสนใจ

ทันทีที่ช่างฝีมือเงยหน้าขึ้นก็ต้องตกใจ โอโฮ! ราวกับ
กิ่งทองใบหยก ชายหล่อ หญิงงาม เด็กสาวดูอ่อนเยาว์
แต่แต่งงานแล้วหรือ แต่ถ้าข้าเป็นหญิง คงไม่ปล่อยให้ชายหนุ่ม
หน้าตาดีผู้นี้หลุดมือไปเป็นแน่ รีบแต่งงานจะได้มีสิทธิ์
ครอบครอง

“แขกทั้งสองโปรดรอสักครู่” ช่างฝีมือยิ้ม และยังคงตั้งใจ
วาดแบ่งตุ๊กตาตัวน้อยต่อไป เด็กน้อยต่างมาลุ้นดูการปั้นตุ๊กตา
แบ่ง ถึงแม้เด็ก ๆ จะมีเงินไม่มาก แต่ก็มีความสุขได้

รอไม่นานก็ถึงคราวของกุ๊เยีย ช่างฝีมือปั้นตัวก่อน และ
ค่อย ๆ ปั้นส่วนอื่น ใบของนางเล็ก สวมชุดสีชมพู คิ้วโค้ง
มีรอยยิ้มเกินต้านทาน ทรงผมและเสื้อผ้าของนางเหมือนคนจริง
ฝีมือดีมาก กุ๊เยียรับตุ๊กตาแบ่งของตัวเองมา ชอบจนวางไม่ลง

ขณะที่หลิงเจวียเงินกำลังยืมรถตุ๊กตาแบ่งของตนเอง
กุ๊เยียก็มองไปรอบ ๆ ช่างหลังเขา จู่ ๆ ผู้คนก็เกิดความโกลาหล
ขึ้น มีคนตะโกนว่า “โจรลักพาตัวเด็ก จับเขา!”

จากนั้นก็มีเสียงผู้หญิงคนหนึ่งร้องขึ้นท่ามกลางฝูงชน
“ลูกข้า ลูกของข้าหายไป!”

ฝูงชนที่เดิมทีก็แออัดอยู่แล้วเริ่มแตกตื่น พวกที่ตามหา
เด็กๆ พวกที่ไล่ตาม พวกที่หลบหลีกความวุ่นวาย...รวมกันเป็น
ความยุ่งเหยิง กู้เยี่ยซึ่งยืนอยู่ข้างถนน จู่ๆ ก็ไม่รู้เพราะอะไร
จึงถูกลากเข้าไปในฝูงชน และถูกผลักไปข้างหน้าโดยไม่ตั้งใจ

เนื่องจากผู้คนแออัดจนเกินไป กู้เยี่ยพยายามเบียดตัว
ออกหลายครั้ง แต่ก็โดนยื้อไว้ คนเยอะเกินไป และทุกคนต่างวิ่ง
ไปในทิศทางเดียว ด้วยร่างเล็กๆ ของนางนี้ นางจึงเคลื่อนไปกับ
ฝูงชนอย่างช่วยไม่ได้

นางหันกลับไปมองสามีซึ่งโดนเบียดเสียดไปคนละทาง
รอบตัวนางมีเสียงอึกที่กรึกโครมดังขึ้น เมื่อรวมกับเสียงร้องไห้
ของพ่อแม่ที่ลูกหายตัวไป แม้ว่านางจะตะโกนอย่างไร พี่เงินก็
อาจไม่ได้ยิน อย่างไรก็ตามเสียที่นี่คือในเมืองหลวง จะหลงทางได้
อย่างไร

พูดไม่ทันขาดคำก็มีมือปริศนายื่นมาจับแขนนาง แล้วใช้
ผ้าชุบน้ำยาปิดปากปิดจมูกนางอย่างรวดเร็ว คนผู้นี้ช่างกล้านัก!

กู่เยี่ยขมวดคิ้ว พลังคิดในใจว่า ลักพาตัวเด็กยังพอว่า แต่คิดไม่ถึงว่าจะกล้ำมาอยู่กับตน เช่นนั้นข้าก็จะเล่นกับเจ้าเอง หarangบดานของโจรลักพาตัวเด็กและช่วยเด็กที่หายไปทั้งหมด ให้ได้!

หลังจากวางแผนเช่นนี้ ขณะที่ผ้าชุบน้ำยาปิดปากและ จมูกของนาง นางก็กลั้นหายใจ ตัวอ่อนแอสร้างสลับ ให้ตายเถิด นางเป็นลมไปแบบนี้คงไม่โดนเหยียบใช้หรือไม่

โชคดีที่มีมือใหญ่คู่หนึ่งจับนางไว้ แล้วตบโจรลักพาตัว เด็กคนนั้น ก่อนพานางออกไปอย่างรวดเร็ว ที่แท้โจรลักพาตัว เด็กที่อยู่ข้างนางไม่ได้มีแค่คนเดียว ทำเกินไปแล้ว พวกอาชญากร เหล่านี้ต้องถูกกำจัด

“ได้แล้ว ไปกันเถิด” หลังเจวี่ยเงินหยิบตุ๊กตาแบ่งของ ตนเองมาแล้วจ่ายเงิน พอหันกลับมา ภรรยาของเขาก็หายไป แล้ว เขาอาศัยที่ความสูงมองไปโดยรอบ ช่างน่าแปลก ผงขาย ของใกล้ๆ หายไปหมดแล้ว ว่ากันตามหลัก ภรรยาถ้าไม่ได้บอก เขา จะไม่ไปไหนไกล หรือว่า...จะเกิดอะไรขึ้น

หลังเจวี่ยเงินเรียกองค์กรลับที่อยู่ใกล้ๆ องค์กรลับกับอกตันสายปลายเหตุไม่ได้ ปกติตอนที่นายหญิงอยู่กับเจ้านาย พวกเขาจะค่อนข้างปล่อยตัวสบาย แ่ดูจากใกล้ๆ ก็พอ ใครจะคิดว่ามีเจ้านายจับตาอยู่ นายหญิงจะหายไป

พ่อค้าเร่ข้างเขาหวังดีบอกพวกเขาว่า “แม่นางที่แต่งตัวเป็นฮูหยินถูกฝูงชนเบียดไปแล้ว พวกท่านไปหาทางนั้นเถิด”

แต่ทิศที่พ่อค้าเร่ชี้ไปนั้น ตรงกันข้ามกับทิศที่ภู่เยี่ยหายไปอย่างสิ้นเชิง หลังเจวี่ยเงินค้นหาอยู่พักหนึ่งแต่ก็ไม่พบ พอเขากลับมาก็พบว่าพ่อค้าเร่หายไปแล้ว หลังจากสอบถาม พ่อค้าเร่เป็นคนแปลกหน้าและไม่มีใครรู้ที่มาของเขา... หลังเจวี่ยเงินถึงตระหนักได้ว่าเป็นการจัดฉากลักพาตัวภรรยาของเขา

ด้วยความสามารถของภรรยาของเขา หลังเจวี่ยเงินไม่ได้กังวลว่านางจะเสียเปรียบแต่อย่างใด แต่เขากลับชื่นชอบคนที่ลักพาตัวนาง แต่เขายังคงอยากรู้ว่าตกลงใครกันที่ช่างกล้าแตะต้องผู้หญิงของหลังเจวี่ยเงิน

เขาส่งให้องครักษ์ลับซึ่งก้มหัวยอมรับความผิดพลาด
ผู้นั้น เรียกองครักษ์ลับในเมืองทั้งหมดมาสืบหาร่องรอยของ
ภรรยาของเขาอย่างลับๆ จากนั้นเขาก็ไปที่จวนจึงจ้าวเพื่อ
รายงานเรื่องนี้ โดยบอกว่าหลานชายของผู้ดูแลจวนโดนพวกโจร
ลักพาตัวลักพาตัวไปที่ถนนจูเซวีย และให้จวนจึงจ้าวระดมกำลัง
ของบัญชาทิศรักษาเมืองมาค้นหาและจับกุม

ยุคนี้ไม่ว่าผู้หญิงจะหายตัวไปหรือถูกปล้น แม้ว่าจะเจอ
ตัวในไม่ช้า แต่ชื่อเสียงของนางก็ได้รับผลกระทบไปแล้ว แม้ว่า
เขาและภรรยาจะไม่ได้สนใจเรื่องพวกนี้มากนัก แต่เขาก็ไม่
อยากให้แม่นางน้อยของเขาต้องคับข้องใจแม้แต่นิดเดียว

เขานำองครักษ์ส่วนตัวในจวนพลิกแผ่นดินหาทั่วเมือง
หลวง ไม่ช้าอ่องเต้เซ่งเต๋อซึ่งพาครอบครัวมาชมคอมไฟและร่วม
เฉลิมฉลองกับผู้คนที่วิ่งเยว่ไถก็ได้รับข่าว อะไรรนะ หมอเทวดา
หายไป องครักษ์ทั้งหมดของจวนหนึ่งอ่องออกไปค้นหาก็ยังไม่พบ

ไม่ได้การ นางเป็นถึงแพทย์โอสถใหญ่อายุน้อย และยังเป็น
คนที่เชี่ยวชาญด้านโอสถมากที่สุด มีทักษะทางการแพทย์

ล้ำเลิศ จะให้นางโดนลักพาตัวไปจากแคว้นเหียนไม่ได้ เขาริบ
สังปิดเมืองทันที

ดังนั้น องค์รักษ์แห่งวังหลวงจึงถูกระดมพลเช่นกัน ไม่ช้า
ผู้คนในเมืองหลวงก็ค้นพบว่ามีคนจากหยาเหมิน บัญญัติศรัทธา
เมือง และแม้แต่องค์รักษ์วังหลวง จู่ๆ ก็เพิ่มขึ้นรอบตัว รวบรวม
ว่ากำลังค้นหาใครบางคน และยังแต่งเครื่องแบบเหมือนกัน
องค์รักษ์ฝีมือดีของแต่ละจวนก็คงกำลังหาตัวอยู่...

นี่เกิดอะไรขึ้น หรือว่าลูกคนตระกูลสูงศักดิ์จะหายตัวไป
ต้องเป็นเช่นนั้นแน่ ไม่ใช่ว่ามีเด็กโดนลักพาตัวไปที่ถนนจูเซวี่
จนรุ่มรวย ว่ากันว่ามีคนไม่น้อยถูกเหยียบย่ำได้รับบาดเจ็บ
โชคร้ายที่ไม่มีใครตาย มิฉะนั้นงานฉลองเทศกาลใหญ่เช่นนี้
จะแตกตื่นทำไม

พวกโจรลักพาตัวไร้สำนึก ขอแข่งให้ลูกหลานไม่ได้เกิด
ทุกปีในช่วงเทศกาลหยวนเซียวจะต้องมีเด็กถูกลักพาตัว
เด็กผู้ชายยังไม่เท่าไร แต่เด็กผู้หญิงส่วนใหญ่จะถูกขายไปตามที่
สกปรกเพราะได้ราคาดี เฮ้อ! ไม่ใช่แค่ทำร้ายเด็ก แต่ทั้ง
ครอบครัวก็แตกสลายไปด้วย

ทหารม้ามากมายเช่นนี้ หวังว่าจะหารังโจรของพวกโจร
ลักพาตัวเจอ และกวาดล้างพวกโจรชั่วไปให้หมด

และเป็นเช่นนั้นจริง ๆ การทำลายรังโจรครั้งนี้ ช่วยเด็กที่
หายไปได้หลายคน และช่วยให้พวกเขาตามหาครอบครัวจนพบ
บางคนมาจากครอบครัวขุนนางด้วยซ้ำ

แต่คนที่ทั้งสามฝ่ายตามหา กลับหาไม่พบ ประตูเมือง
ถูกปิดและทุก ๆ ร้อยตารางเมตรก็ค้นหาแทบทุกบ้าน คนผู้นี้
ซ่อนตัวอยู่ที่ใดกันแน่ หากโจรไม่ได้พาออกจากเมืองไปก่อน
ที่ประตูเมืองจะปิด ก็คงซ่อนอยู่ท่ามกลางคนผู้คนที่ได้ลี้ภัยมาก

ถ้าเป็นอย่างหลังก็ยังมีดี กำแพงมีหูประตูมีตา สุดท้าย
พวกโจรก็ต้องทิ้งร่องรอยไว้ ถ้าออกจากเมืองไปแล้ว กว้างใหญ่
เช่นนี้จะไปหาที่ใด

ฮ็องเต้เซ็งเต๋อโกธร เขาสงสัยว่านี่คือการสมคบคิดของ
แคว้นอื่น หมอเทวดาตัวน้อยพัฒนาวัคซีนป้องกันโรคระบาด
สองโรค มีชื่อเสียงโด่งดัง หากหมอเทวดาตัวน้อยอยู่ต่างแคว้น
เขาก็จะพานางกลับแคว้น

ใครกันช่างกล้าทำอกอาจถึงเพียงนี้ นอกจากแคว้นเซิน และแคว้นหลี่ที่สามารถเทียบกับแคว้นเหยียนได้ ก็ไม่อาจคิด เป็นอื่นได้อีก

หลังเจวี่ยเงินคิดถึงหนูตัวอ้วนสะกดรอยที่จวน จึง กลับไปปล่อยเจ้าตัวเล็กออกมา หนูเพยเพยมีสีหน้างุนงง มั่นนอนหลับอยู่ดีๆ เหตุใดถึงถูกปล่อยออกมา

เพยเพยขยับจมูกไปมา ไม่มีกลิ่นที่คุ้นเคย นี่...อากาศ หนาวเช่นนี้ ปลุกมากินมื้อค่ำหรือ คงไม่ได้ปล่อยให้ออกมาเดิน เล่นชมจันทร์ใช่หรือไม่

เมื่อเห็นเพยเพยเดินวนไปรอบๆ หลังเจวี่ยเงินก็ขมวด คิ้วเล็กน้อย “ดูเหมือนว่าเยี่ยเอ๋อร์จะออกจากเมืองไปแล้ว อีนเม่ย สั่งให้องครักษ์ลับคันทันนอกเมือง”

หนูสะกดรอยคุ้นเคยกับลมหายใจของเยี่ยเอ๋อร์มากที่สุด หากนางอยู่ในเมืองหลวง เพยเพยน่าจะสัมผัสได้ร่างๆ นอกจากนี้ เสี้ยวไปที่บิโนอยู่เหนือเมืองหลวงก็หาเงาของ เยี่ยเอ๋อร์ไม่พบเช่นกัน ใครกันที่สามารถพาคนออกจากเมือง หลวงได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้

เมื่อองค์รักษ์ที่ตามหาตลอดทั้งคืนกลับมารายงานว่า
ไม่พบ ก็ปรากฏคำถามข้างต้นขึ้นในใจของฮ้องเต้เซ็งเต๋อ

หลังจากตกลงกับฮ้องเต้เซ็งเต๋อเสร็จ องค์หญิง
หลินหลางซึ่งใช้เวลาหนึ่งปีที่เรือนพักแรมก็เข้าเฝ้าฮ้องเต้
และขอให้โยกย้ายหม่อมเวดามาที่เมืองของตน เพราะเทศกาล
จงหยวนมากเรื่อง กว่าเทศกาลจงหยวนจะมาถึงก็แทบจะข้ามปี
ใหม่แล้ว

แพทย์สาวชาวไร่ เล่ม 23

农园医锦

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี)10170

โทรศัพท์ 4964 ต่อ 9999-2422-0, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《农园医锦》

Author: 妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalainguo Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของคุณข้อมูลอมรินทร์

妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu.

แพทย์สาวชาวไร่ เล่ม 22 / 妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu เขียน :: เมฆขาวหวานเย็น: แปลจาก 农园医锦 — กรุงเทพฯ : คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567

(1), 457 หน้า.

1 นวนิยายจีน .I. เมฆขาวหวานเย็น, ผู้แปล .II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7444-5